

Sr. Director de «La Garrotxa».
Ciutat.

Senyor: Us prego que publiquen en el Setmanari, si ho creieu convenient, les quatre ratlles que segueixen:

Si, com sembla, ja no és possible salvar els arbres del Passeig de Barcelona, faríem bé de no desculdar uns altres que segurament tothom està d'acord en conservar.

Després de la magnífica reforma del Firal amb el brillant mosaic que s'hi ha col·locat, els arbres es poden aprofitar molt poc de la pluja, que per cert cada dia es prodiga menys. La terra sfermada que els envolta, no pot engolir l'aigua, encara que es reguin sovint. Voler evitar que la gent no tregui l'herba plantada, és inútil, gairebé ja no en queda.

Per a regar els arbres amb profit, caldria buidar la terra un parell de pams i posar hi uns reixes al mateix nivell del mosaic, igual com han fet en molts indrets de Barcelona. Quedaria un espai entre la reixa i el sòl a mena de diòsit per a omplir d'aigua i així saturar llur set.

Per a embellir més el Passeig, es podria plantar un roser o una altra planta que s'enredés a cada arbre.

Es una suggerència a les Autoritats locals per si creuen a bé portar-la a terme.
Bon atentament,

UN OBSERVADOR

El signant «Olot» contesta a Cinxita Roca Benet, de Londres

Absent d'Olot unes setmanes, m'havia passat per alt la seva amable lletra al Director d'aqueix Setmanari, comentant unes ratlles on em queixava del poc efecte que en general són mereixedores les bèsties domèstiques, planyent-me de l'abandó nocturn de gats i gossos.

Es per altra part agradable, en el país de la «Fiesta Nacional», coincidir amb alguna persona amb sentiments europeitzants, hostils al sadisme i a les tortures contra els pobres irracionals, sovint indefensos per les lleis i per l'ambient. A risc de fer-me pesat per la seva ben apreciada atenció i dels volguts lectors, i deixant moltes consideracions sense esmentar, vull limitar-me a constatar unes escenes que cada estiu puc contemplar en xalets de la Costa Brava, ocupats per estiujants estrangers. Havent dinat i havent sopat, sense desculdar se'n mal, uns recipients són posats a l'entrada amb menjars per gats i gossos que quotidianament audeixen. Llurs mirades i remonaments de cua són més eloqüents que les «gràcies» de moltes persones.

Quan la tardor allunya els residents estiujants, les pobres bestioles que han aburgosat els estómacs, miolegen i ploriquegen i, per poca intuïció que tinguin, tornen a donar-se compte de l'existència d'unes fronteres civilitzades i humanes que s'han acomiadat, estroçant el viure paradisiac que fins aleshores havien gosat, i es planyen de no haver tingut els seus pares la sort de procrear en altres indrets llunyans.

Una elemental cortesia m'ha obligat a descobrir-me davant la carta que ha donat lloc a expressar a la Sreta. Roca i Benet el meu cordial agraiment.

L'amor a les bèsties sembla un detall pueril i, no obstant, és una de les facetes d'una superioritat col·lectiva que ens hauria d'honorar. Tant de bé aqueix sentiment fos compartit fins a formar un nombrós equip.

¿Quin seria el nostre viure sense l'amor a les plantes, a les bèsties i a la música?

XAVIER PIERA

Se necesita

Mujer para servicio doméstico
por las mañanas

Razón: HOTEL MARCO

Preguen a Déu en caritat per l'ànima de

FRANCESC SERRA PUIGDEMONT

Que s'adormí en la Pau del Senyor, als 9 anys d'edat

havent rebut tots els Sants Sagraments

A. C. S.

Els seus resignats: pares Josep i Roser; germans Victorià i Josep; avi patern Francisco Serra; àvia paterna entenada Pilar Padrosa; avis materns Victoriano Puigdemont i Maria Frigola; besàvia Rosa Rigall, vídua de Frigola; oncles, cosins i altres parents.

Al notificar-vos tan sensible pèrdua us preguen el tingueu present en les vostres oracions.

Olot, Agost del 1970